

UNU

DIN „ZODIAC“

I

În frunte un stigmat, la dreapta echinocliul,
Apleacă o balustrada de fulgere sărutul,
Și viitorul ingenunche pe un ceardac cu încrustări de fluer,
Dar cu micii între masele, lupii se îndepartează de jarul cuvintelor.

Din umăr o pasare revarșă prin tril limpezeala singelui,
Din deget izbucnește în jedou curcubeul,
Din mormint ploaia se desface ca o papadie legendară,
Și într-o adiere de vânt trec orașele Africei,
Ca foile calendarului ucis de o mișcare neprevăzută a pupilei,
Ca întâlnirea, în crepuscul, a salciilor cu portocala din sângele
îndrăgostiților.

Esarbatoarea toamnei în dantelele cascadei,
Egenunchiul care atinge ca un porumbel mîngea valului,
Efluturarea vocii prin alun și prin batista,
Cînd anotimpul calca pe dealuri cu coșurile de fructe,
Și izvoarele fura oglinzile de sub pernele zapezilor frumoase,
Cînd vîntorul arunca brațara pocnetului în palma departării,
Și pe gherghetul înălților cedrii se urzeste brocartul poemului,
Cu o torta de izbînda în inima plezaită ca harbul,
Cu platoșa muntelui peste umerii procesiunii.

Dar e fulgeratorul și e apocalipsul,
Dar iedera crescută cu vîntul în pleoapă
Și zidul unei amintiri e gaurit de scorpii
Chiotul crește prin coamele sirepilor ca bice de luceferi,
Și răsăritul lunge preții ochilor în sare,

Etimpla ce razbate cu limbile de flăcări,
Egusturul de-aramă pe brațul din fatina,
Și visul cadu'n illoș ca un pieptene zvîrlit de cosinoana,
Și solitudinea se împletește cu șacral în trestii,
Ca o chivara cerin pe echiul de cenușă.

Obrazul toriei în strigatul sterp al zebrei,
Padurile prin sticla se aburesc, se umflă,
Depe coloana mîntii, o acvila-și ia zborul,
Și-un pas prin așteptare trece ca un zigzag de frunze,

Un șoim al presimțirii se-aruncă între vrabiile vorbelor
Lăncede; clopotul se desface din ris și din feriga
În așteptări pe cu'me cu capitan și armură;
În de-tramări prin lupte cu flintele de stele,
În uitarea de-o clipă prin florile undelor,
În aiurarea venita din amurgurile cîntecului.
De-apurări frînt în lanțuri și întors de pretutindeni.

II

Prin frumusețea carnil și transparența ploii,
Arcușul trece'n taur se-atinge de lucefar,
Visul plapînd la forma zapezilor din zboruri,
Sîngele e în vine, ca lampile din salină.

Dar buza ca un sigiliu de bronz la miazanoapte,
Dar sărutul ca un cavaler profilat în armura,
Și fruntea e o amforă cu o cenușă de amintire impalpabilă,
Și frunzele sunt fluturii verzi adormiți în cuvînte.

Mîna intra'n repaos ca într'un han călătorul,
Orașele care trec cu palmieri mari prin respirație,
Și norii, ca mobilele de stejar la o oră incertă,
Apleacă peste destin ochiul, ca pe oblicul șei.

Voi, amasarii lugați pe o panoplie de bruma,
Și voi zîmiți cu suflă și caști în săptămîna,
Coloana vertebrală suspenda ca un trapez minutul,
Spasimul vine la urma ca tava cu dulceața
La întoarcerea în grădina bătrîneasca și cu racoarea din trecut.
Cu liniștea ca vînta salbăteacă pe streșina și prispa,
Cu dulăul care-ți pune ca o monedă în palma nasul rece,
Și cîntecul se rupe'n dona spre luna ca refulul.

Gonește cu bolovani în degeturi vicle și sotea,
Îmbrățișarea aduce un maldăr de lemne ude,
Și focul troznește în plita cerestel reculegeri,
Cînd elanul se împrîmă în arbore și în sova,

Cînd membrele se'nnoada sub sințuri cu odgoane,
Cînd ancorele inimi în funduri de trup tînuie veșnicia,
Cînd cascadele nopții sar pe pietrele albe ale frunții,
Din măduva și liniști iubirea la flîmă.

MARGITT ȘI VICTOR

Cunosc o colivie de mîngieri prizoniere, cu pasările pe dinafara, mîinile și singele în trestii prin ratele salbatece se bucla cald. Dar ce viețate fluidă-ți strecoara și-ți sîșie în gîtlej ogînda într-o reverență spre glasul sabteran al carni? Calatorie sub baldachinii de piatră a fîntînilor, salele de spuma a cascadele, cînd bucuria gîlgie, ridici în amintire grădinile fara depășire, spre o-dăile de parfum, spre jeturile legănate în reverii. Terasa se umple de ingeri, veniți toți cu un bici de raze în mîini, să deslînuie o grindina de petale, o trecere prin iarnă înbulzită.

În noaptea aceasta servitorii, cu urechea crescută ca o floare veninoasă la ușile odailor, au evadat din castele, furînd fortele, candelabrele, ruginind zăvoarele cu un dispreț verde, gîtuind cîinii stufoși și suavi ca mîmozele. În crepuscul unde ca o lumină uitată de zibelina umbrelor, ai rămas singura să illuminezi și cavalerul, cu sarutul eroic în șold, să pazească mocnirea ta profundă sub pleoape.

Auzi în grăjduri nerabdarea și crupa lucind ca sabii a cailor, sfîrîmînd în copite cestile orzului de porțelan. Visez ca o dîra de fîldeș trupui tău răpit într'un galop prin poenele giadului, fereastra ruptă în obline și departe zori pieptănați de coline și tot mai mîra și mai pierdute într'un grîunte negru departarea noastră.

Peregrinarea prin plazele de nisip, printre genunchii fara destinație a scoicilor, hai să dam brînci muntilor de ghiță, într-o pilnie albastră de myosotis, cînd gerul sfîrîma cu o potcoavă de cristal florile din surisul amazoanei.

Distilată în cuvintele ovale ale lîl-rîi, te reîntorci într-o lume fara pondera, în care te plasează emma launtrica a carni, revelația iminentă a iubirii. O goarna se umple de aer și aerul se umple de aia. O aquila se ascute în înălțimi și înălțimea poartă steme. Dar ce afurare a degetelor în parul pieptănat de stele, a subțiorilor buclate de unde, zgarle pe un perete de aer etern, un contur în care sufletul încapă subire, ca printr'un flaut și se depășește? Departe de prapasii, departe de cascade, într'un vis sîșiat, copila originii cerb, salta cu un deget de d-zeu, apucat să-l gadile gîtlejului, să-l descurie în mîsture al singelui, care picurînd pomii vor deveni roșii ca incendiiile vechilor războaie.

Scuturî în dansul apropierei, zurgălăii de licurici, rasunînd besnele anterioare lumii, sîșind garderoba umbrelor, calvacada medlovaie cu pletele subțior în vînt, închid în bucle de singe. Un vestiar de costor te desbracă într-o buie de ogînda, de unde capul tău împarte o cureola cu o cătușă pentru mîinile roze și prosterate pe umbra, trecerii tale cu o lebdă de abanos.

Într-o vîntă aonstă contopita într'un coridor egal, stingi sa-nele printre vînt și te apropi de o eferuitate trecută, în mîna cu o eteie cu o floare. Caut barca fara frumuri sub pleoapa ta și un fîm lara prîndre chinule an suflet disparut cu un paun de epave, în noaptea un fluxia zîngîntat din poștii grai de tuci se oprește înabînta ta.

stephan roll

Pielele se revărsa cu fluvile pe țara.

O patenă mîndră de brînză și faze, sărăci mîncă.

Ochii roșii dege la zărar, pîntul și lumina.

Dar degetele zărie cînd vor să mîngie,

Și glasul în or să clate cu o frunză între abîț șuera în venin
ca un garpe.

O undea paze în pîndre babile și prouase,

Ura cu un pîntăia aranea sîrnele gîlîmpate

Și cîlelul spargîn țîrîna țîmpla, cu un luer cazut din carul cu
în ad crepusculului.

Singele țîpîn toamnă și cere îngrăduința,

Azîna lacrimel se unfa într'un captor de geamant,

Dar unde-atingi o cîpa se rupe cainea unei rani,

Și unde ai voi dantele se învrajnăse fîrastrale.

Genunchiul cauta lespede, cauta pocăința.

Și-ți ceri în poem iertare stele or și iabitei.

ilarie voronca

Din „Steaua inimii”

SEMN ADUS

O mîna în priviri coase flori

lumina se îndoaie sub zborul de marmora din albatroși

printre alte pasari aerul e rar ca zabrelele

și steaua cade cîa ochiu în ochiu

una singura ca un arcuș într-o seara fara viori.

Pești ovali pe lespezi un soiz va chinuie în lana

cerbii cînd trec unul prin celalalt violeți în vitralii

în tacerea putreda un coridor mai sîșie un pas

domnițele cari ascund în întuneric cuțite și glastrele

se întorc cu degetele sîngerinde de muzici

În fulgere pomi rasuciți prin oglinzi

primavara deslanțuind grădinile cînd o sabie de zahar
piaptana sub pămînt ca pații radacinile

Somn ratacit prin carnea alba în rotogoale

lei es dupa alimente

dar zebrele sunt prudente

ca ori ce lei de animale

LUMINĂ INCHISĂ

Spre ferascie de vise pași sunt pasari mai albastre

desla din aige parul spre un veac trecut în flacari

cînd umerii se roî în profilul dintre glastre

și cu brațele legate noaptea se sîșie în pumnale de jarate

Schietet întreităit de lumini și încarnat de albe besne

înguste printre cîrîl privește cielle de singe

drum deslucit în cozi de pîmî, cîmpii scurse în glesne

cînd într-o scoica strîis oceanul cîit o lacrimă plînge:

Femei tremurînd de un murmur ca o mireasă într-o jarba

în aquareli cînd auzi cîmchete din petalele de pești

rotunda în castele noaptea pîla grilaje ca o zebra

din coama careia frageda de astre te resîrîngi ca să descreești

LENTILA

În orbita orologilor cîte nopți cu parul de taianta

feliare cu bale de lumina, cu capete de poeți

cine va smulge din tenebre ferestrele cu bonete de lampi

cine va salva nisipul din naugetul marii

O vermina de drumari își ascute roțile în calcii

sîrîlce circada în ferestrele de iarba

e singele rotund în femei, asasini cu regi în gînd

zi după zi putrezim la ușile veșniciei

stephan roll.

CONCERT

*Violate sub poclit optic
In plimbări familiar
Atingeți cu fald paroptic
Edenul furuncular.
Sub damnite epiderme
A lucit extaz ecsem;
Constelație de sperme
Filă în taciuri de poem.
Mă sug fantomatici plazi
Pescari gemeni cu voievozi
Coardă 'ntinzi plecînd femeie
Ombilicul pe lactee.
Săltați rond la țărături plonul
Subsemnat vă fur pe mare
Corsar cu pavilionul
Ridicat ca o mirare.
În piscine spălați fructe
Nouă crescute unui soț
Eu lu'ec pe apeducte
Și vă sar pe umeri hoț.*

virgil gheorghiu

LINII FRÎNTE

Mr. PERLIMPINPIN

e în definitiv un om, cu toate că se înmulțește pretutindeni cu 3.

Călărește pe o șea de piele, chiar dacă merge pe jos.

Mulțamit de buna lui stare, vrea să-și suie scroafa în copacii urbei

Face exerciții periodice pe spinarea scroafei.

Galoșii fiind părinții prezervativului, regretă lipsa descendenților impermeabilului.

Senil, colecționează zuluși și straturi de zarzavat, pe cari le ține într-o cameră obscură spre a nu lumina gândurile soției sale, Muțunichy.

MUȚUNICHY

e soția sa legală și legată ca un pandantiv de gîtul scroafei.

Singura ei ocupație e să afle misterul camerei obscure și rostul scării din visul lui Iacob.

YGGERKE

e un tip orizontal și lunguieț ca un pepene.

Crescut de lăjerul unui castravete, a rămas pînă la majorat într-o sticlă de sifon, ca reclama pentru bodega zarzavagilor.

Un accident periculos l'a salvat din captivitatea umedă și continua să existe contra voinței sale.

Toamna își numără anii și regretă dispariția reclamelor din vitrinele bodegilor umede mestecînd „chewing-gum-ul zilelor de glorie.

Își prevede sfîrșitul în stomacul unui client, alături de o fleică.

moldov.

N. A. Imi rezerv dreptul de a reproduce viitoare efecte ale eroului Perlimpinpin.

m.

MARGITT, ASCULTĂ

acest basm ca un toast al crizantemelor. Din țara unde crizele temele sînt o șosea ce se rostogolește din inima domniței spre ca o alga de catifea, din ochii ei de tuș, din glasul ei furat cristalul cupelor de voieșie spre o primăvara de ghiociei, spre un răsărit ce nu se găsește în atlasul nici unei geografii. Zefirul în haină de sărbătoare se ascunde în fiecare cută a aierului cu degete de puf o mîngîie, o adoarme. Ca o hirtie sugată sufletul i se îmbibă de dragostea pe care enoriașii secolului i aduc în caseta fiecărui cuvînt și în irizarea fiecărei priviri.

Dar cuvintele sînt mai scurte decît gîndurile și visele frumoase decît cărțile poștale ilustrate. Privighetorile s'au luat întrecere și au cerut-o arbitra acestui match. În munți isvoarele cu apa pură și cu imaginea de copii nevinovați a gazelor în undă s'au certat cu diamantele și au luat arbitru sufletul prietenei. Dar cerul e mai albastru peste nisipul străzilor de aur și domnița a păstrat cîntecul și sufletul și le-a dus, într'un cor de abanos, prințului blond cu părul de mătase toarsă din mîna albinelor. Și o ușă secretă s'a deschis spre un alt orizont cu chete de frișcă într'un arc de triumf întru eternitate. Apoi țara lor era o ghirlandă unde clipele și săruturile erau gemene. Deasupra capetelor porumbei de zăpadă duceau prinse în inele aur la picior ștafete cu ordine de sărbătoare și cînd se întîlneau în azur își ciuguleau ciocurile ca un consemn al voiei bune. Orgile nevăzutului cîntau și ecourile culegeau în cupe de tot felul de rozee cristale de hidromel.

De-atunci o foarfecă nevăzută taie zilnic fașii de cer și mîna magică le împletește serpentine printre arbori, printre degete. Copiii se joacă cu palmele cauză să primească ploaia de confetti. Bufoni se tavalesc într'un noroi de stele ca să-și subtilizeze picioarele întoarse înapoi și numai pajul-copil deschide pe rînd ușile reveriei ca o carte, pentru trecerea domniței ca trenă de primaveri spre un echinox etern de iubire.

Mulținea aprinde lămpioane venețiene în piept. Cu o maramă de încîntări, mîna de creangă înflorită a providenței le mîngîie obraji de copil și în degete le pune inelele unui lanț de plată și azur, parafă.

Privește, Margitt, din borangic luna țese rochie de mireasă. Basmul se împletește din liane fără început și fără sfîrșit. Mîna spre răsărit privighetorile vor certa mixandrele ca au întîrziat manifestarea de lacrimi cînd se vor desface din terasa secolului ca dintr'un arpeggiu două note și vor porni precum două picături de hidrargir ce s'au contopit pe aceeași clapa. Și în această gata nimeni nu va deosebi care a fost la stînga care la dreapta.

O fantomă din palete miraculoasă patinează pe sineala de manejul orizontului. Din cer, morile olandeze au coborît undă pămîntul li era mai apronpe și acum liniștite își ascund deciteul după evantaie. S'au spart fiolele de ozon pentru oranjada toate zilele iar un optician potrivește lentilele cit meiu pentru panorama din opium și glicine. Orchestra nereidelor așteaptă un semnal și ocarinele vor trezi peluza.

Și basmul continuă pe-același gherghet feeric pentru că pe toplană lui arc picioarele prinse în eșarfa din stelele căii lactee și eterne.

Margitt, dormi?

sașa pană

Domnița care s'a culcat cu cîini.

....au-delà du pays
vénéneux de mon très saint déire.

CLAUDE SERNET

Coapselor albe, le lunecau nedumeriri
și inima, căuta lacrimi noi
virginului plîns. serafic șuvoi
cînd vîrsta prin sînge-i trecuse svicniri.

Vedea altfel rostul buzelor; nebunesc
peste trupu-i svîrcolindu-se despuiat în urmă
pășteau poftele toate, ca o turmă
vai!.. nu era nimeni ciobanul regesc.

Așa își trecu noaptea, între vis și pulpe
țitele de mătase, îi țipau în mîini
le-ar fi vrut supte de haita de cîini
și ea - ah! hm - să fie-n botul lor, o leșinată vulpe.

Cum goală se freacă de recii pereți
părul lung, despletit ca o chemare
îi mută pădurea cu lupi în spinare
și-i plimbă prin sînge un gust de scaeți.

Dimineața; n-a adus chinului deslegare
palid porni coaptă domnița
sădească-și în pîntec, o primă mlădița,
pentru aceasta — bun era fiecare.

geo bogza

Interior stilizat

Noaptea sfîrșia ca un
lemn în cămin.

Harpele întunericului,
năvod pentru statuetele de
fildeş din salonul amintiri-
rilor, se topiau sub cenușa
de aur a vocilor din lună.

Anii, acești nastui că-
zuți dela haina timpului,
se îngroapă în carnea de
umbre.

Oglinda viitorului, o-
chiul dinăuntru, a sfredelit
cu un rubin cărbunele:
urme din moartea galbenă
a osului, scheletul e al iau
și nu vei trece gardul in-
finitului.

Halatul de abanos, li-
niște a sinucigagului, îi
va rămîne în pipăil și în
dorință.

Se năruie pereții aie-
rului, planetele sună zîmși,
descălușaji de echilibru,
vinele globului înroșesc
haosul.

Pe lacul cerului, înde-
părtată, plutește nufăr, fan-
tezia de sînge a gurii tale.

Degătele albastre ale
privirii îmi mîngie obrazul
sufletului.

Da. Și în piruetele de
fum, gura de cretă a nopții
aburește geamul visului.

raul iulian

mh. maxy

eu si iele

CINA CEA DE TAINĂ

Cina cea de taină a fost un joc,
ca un vînt curios cu steluțe de soac,
de pe o cracă cu ferestre de soare
și ziduri vătuite și chiciurate de pelipi,
în care tușește și scuipe puiori,
îngerul fără aripi
și fără sex
și cu tampoare...

Și a fost un sărut ce trebuia să fie smerit
pe pleoapele moi,
în dosul drajerilor vinete ce au storceșit
amurgurile de zinc în adolescenții goi
și umbra nistagmică a ultimei veverițe de ris-nesilit,
de pe pămîntul timpurilor
pe sprînceana descompunerii în toi
A fost un sărut de monade...

Deundevo, poate din grajdurile de cristal,
armăsarii cu rîsul vieții eterne în nări
nechezean, înmugurind vegetal;
un vînt curios cu steluțe de soac
pentru cina cea de înegunchiere
și joc...

Monadele plîng și înving
pe un oarecare ring
toxielor trapești prin fugacitoză...

— Doamnă treponema pallidum
avem zece clape la pian
ca zece solzi de pești lăcrimați în sidef;
nu suntem cocote masculine,
dar ne-am dat cu parjuri
și vă rugăm să ne spuneți dacă cumva... nu nițiroase bine
ca să știm să ne desbrăcăm,
dacă nu vă convine!...

— Și acum,
fiindecă mirosim natural
și nu a parjuri,
cum nu vă convine,
vă poftim să ne mînceați cu poftă dublă, bine
dar nu vă permitem să ne ciupiți ochii
unsuroși de măsline,
decît cu lingurițe de coadă de amurg
și cu scobitori de argint
preferabili sunt piopii în „delirum tremens”
ce se zic vulgar: tremurători.

— V-am mai rugă
ca smălțul ochilor ce se scurg
să-l păstrați în risipa șiragului dumneavoastră
de ris răvășit în palme aspre de dușumea
și pe pleoape de fereastră,
ca o cale a laptelui nouă...

— Clapele pianului să le înfiorați
și sirenele de sidef ale melodiei
să le lingați și să le flagelați
cu limba mîinii învăpăiată de amurg,
și să cântați:

— Simfonia adolescenților condamnați. —

Îngerul fără aripi și fără sex
cînd vrea,
cu maxilarele de silix,
e un monstru ambulator în pseudopozi.

Umărul rîsului scobit e
O corabie de matrozi
morți de scorbut,

cu burțile supte și mațele scoase pe gură
într-o noapte cu furtună despletită
în pumni repeziți și vînjeși de bezna și sgură

Monadele absorb sîngele clorofilei vegetale
sub ochi
de tifon transparent apretat
pentru dedeechi

— Senteși 12 la cîră?

Pregătiți și închipuiți atunci pe brînci
masa de descompunere și ruină
de umbra mare și violentă lumină.

— Cine dă plîinile mușchilor fesieri
mai visează ce nu a visat alaltăieri:
întîmplarea cu tulpina de pompiere...

— Cine dă sprîncelele pieptului răvășit
nu mai moare dacă a mai murit

și azi și ieri

și alaltăieri

în somn;

și sboara d'andertelica, dacă a mai sburat
cu aripi albe emalate,
cu tîbuli uniformate de jat
de spital...

— Numai 12 sprînceane pentru costife la grătar
și 2 kilograme jumătate de creieri, strict cîntărite
cine ne ojeră?

— Și o gură s'anzuolă ca un cal roșu
și o crapă s'andăcească ca un spate baltit de galenă,
forjată și împielită rafinat în cea mai ideală emisferă
cine ne ojeră?

— Dumneavoastră nu dați, dumneavoastră nu luați?
Creierii doar trebuie mînceați
proaspeți, cu sos de picioare,
cît mai este răcoroie
și cît mai sunt sfinși...

— Ochii dumneavoastră, serenissime, sunt putreziți
sau poate vrei să faceți puțin pe... Iisus?

— Noi n'avem nimic de spus
dar... jurele d'honneur nu vă prinde
barba de țop lesinat,
pe o figură doamnă! așa de plină.

— Aha! dumneavoastră mucenici doriți
o dănțuitoare de tuci
ca să se cîcăneze bine
și să puteți bibi la răsrucci!...

O puteți găsi domnul meu printre culere gheboase de craci
perîind zănatie frecurile Morții

— Ce caută la răsrucci?!

— Dacă și asta domnul meu mucenic, mai e întrebare!

— Puteți bănuți că nu merge la plimbare!...

Sumele creierii de guster cin peka de nucii crude
le numără cîrconvulsiile gelatinouse și crude
și le face dulceață!...

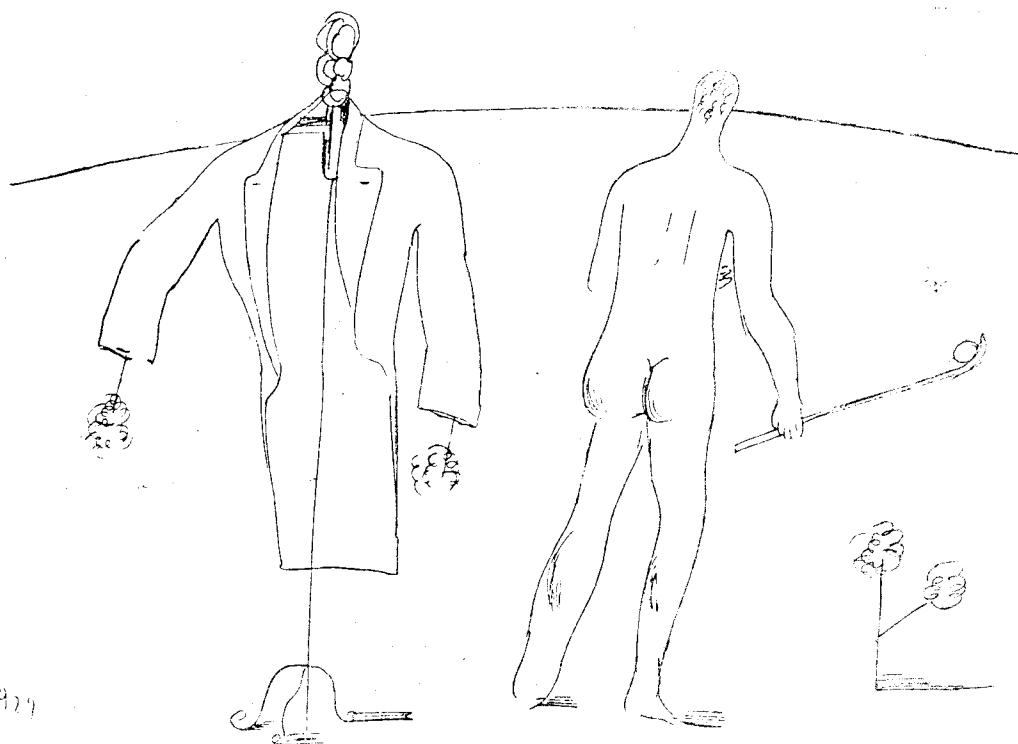
— Vă rog grație...

Nu e pusă de loc pe menu,
așa că o să vă flagelați departe de aici
cu clești de celuloid din falci de furnici
și cu măturici din bărbi de urzici
sau cu dănțuitoarea de tuci

— Dumneavoastră nu dați, dumneavoastră nu luați?

— Costife, vinuri lesbiene din vile noastre și cîrnași

— Dumneavoastră nu luați, dumneavoastră nu dați?

victor brauner

Ioluși primăvara

BCU Cluj / Central University Library A DOUA LUMINĂ GEO BOGZA

Acea hora de panglici în prietenie, trecând prin ochiul verde și aerian al lui Fundoianu, în convorbirile îndelungi despre poem, cu o înțelegere peste oră — când vor putea fi ele rezumate? odihniți în certitudinea glasului cunoscut al lui Roll, trebuia în popasul dela douăzeci și cinci de ani să mă ducă pînă în inima ta, prietene Geo, să-mi deschidă cu intrarea într-o odaie care nu te-ar putea conține, o perspectivă de oglinzi succesive cu jocul imaginilor fugărindu-se ca niște cercări în vuet de spume, pînă în clatinarea peste heleșteale a stelelor și a minții. Din timp în timp, siagele tău ca un copac masiv cu sertarele pline de sucuri și de ecouri lasă să cada pe fruntea și pe palmele mele acele epistolare frunze de evocări și de extaze, sub coaja de alună a fiecărui cuvînt, amintirea și bucuria cunoașterii fiind gemene. Te-am știut între coline de fum și sonde de petrol, cu silueta neastimparată, puțin tristă, alungind în cenușa și în crepuscul o haită de gânduri ude, și-am înțeles geografica molipăre, prin degetele tale un petrol mai suflătesc decît o tînguire, continuîndu-se în zvîcnire și în țîrîna. „Jurnal de Sex“ care la microscopul maritor al atenției și al elanului comun mi-a revelat conduita și eșarfa de poet, nu mi-a deschis decît una din ferele de răscolire și de neliniști lamurite mai tîrziu de-abia, într-o răsufare și deplasare confuză peste turmele de țipete și de nouri. M'am gîndit deseori la atingerea cu o mîna devenită materială, a unei hărți pe care orașe cu numele magice, izbușesc la o rostire numai, o călătorie și o evocare nelimitate. Ca o antenă de melc degetul simte li'erile Venetiei, și iată-te între pîndole cu lumina lichidă, vaporul mic și cu turiști franceji, oscilează la clatinarea vîntului prea tare, și pe străzile strîmte strălucesc bijuteriile de sticlă din voci și din vitrine. Sau iată, ochiul rece prin Șangai, sau prin Alaska, ochiul chiamă la o lunecare

numai liniile cutarui promontoriu, pagodele acestui oraș indian. Alegi de pe cartonul cu irizările albastre ale fluviilor, cercul dublu și roș al unei capitale, și pe creier un film documentar se derulează. Ridici fruntea împalpabilă pînă la cupa de culori a terestrei sfere, și privești te-au acoperit de-avalna ca să urmeze brusca, oprirea pe o terasă.

Dar viziunea rămîne aceeași, cînd în locul cartierului geografic, s'a substituit un desen, cu fiorduri și cetăți, al prieteniei. Ating cu degetul numele tău Sernet sau pe al tău Fundoianu sau pe al tău Roll. La fiecare o revenire cu un șipot unde nici-odată nu mă voi opri de-ajuns — și un cîntec s'a trezit între maldarele de fin, o pînză se ridică depe auzul în creștere. Azi e călătoria mea alături de tine Bogza și fînta ta pe care aerul o poartă deasupra lui cum muntencile duc deasupra capului o cofiță cu zmeură, îmi arată peisagiul zdrențaros în frumusețe, podgoriile mînjite de păcura, înlîntuirea printre sonde a unui cuplu de dragoste ca o marturie a suferinței, sau purtarea pe umeri a unei fete tinere „pentru a fi culcată pe sub pămînt, frumos, ca într'un poem al lui Fundoianu“. Desigur ceeace va rămîne pe țărîmul călătoriei ultime va fi emoția, aceasta, fara justificare și fara noima, ca țipătul unui cocoș sălbatec prin pocnetul de armă și prin amurg. Alături de ea o serie de contingente care oricum n'ar putea avea aceeași înțaietate. Sensibilitatea nouă a găsit în Geo Bogza un instrument de adîncă vibrare, o viziune sălbatecă se va desprinde din durerea și violența lui. Dar eu cu caii în spume, îmi trec rădvanul peste o cascada de pietre alerg dela Buștenari la Poiana Țapului și adorm cu Prahova ca o păpușă în brațe.

V E S T I A R

STUDIO

MAXY

BIBLIOGRAFIE

FRAGMENTE

NOTE

AU APĂRUT:

PHANSTIEL: Amèdeo Modigliani.

CHIRICO: Hebdomaderos.

GÉRARD DE NERVAL: Les illuminés.

RIMBAUD LE VOYOU sera le livre de notre ami Benjamin Fondane.
Chez Sans Pareil.

CAHIERS d'ART. Direction: Zérvos.

VOR APARE:

în editura „Cultura Națională”:

PRIVELIȘTI de B. Fundoianu, cu un portret de Brâncuși.

ȘTIINȚE NATURALE de I. G. Costin, cu desene de Marcel Iancu.

în editura „Unu”:

ZODIAC de Ilarie Voronca.

A DOUA LUMINĂ de Ilarie Voronca.

MOARTEA VIE A ELEONOREI de Stephan Roll.

STEAUA INIMEI de Stephan Roll.

SCURT CIRCUIT de Stephan Roll.

PICTOPOIEZII de Ilarie Voronca și Victor Brauner.

DIAGrame de Sașa Pană.

ECHINOX ARBITRAR de Sașa Pană.

LINII FRÎNTE de Moldov.

Zelarii trăiesc imaginea lumii virtuală reflectată în oglindă.

Între viziunea lumii și prezența Afroditei noi nu suntem decât victimele unei incompatibilități.

Iată zorii și pumnalele sale în hotelul devaslat unde somnul este roșu. Aseară am plins și panerile pescarilor sunt tot acolo, pe covorul ros de călcăiul roz al femeilor. Singură, faianța toaletei scînteie ca o stea de mărime întâia. În oglinda dulapului urcă planetele desesperate. Deocamdată, trezirea și sudorile. În același timp un fișnet de apă înghețată în orașul în care albinele uriașe trec cu sceptre împurpurate. Primul meu gând e pentru cadrilateralul alb, cu desăvîrșire rectiliniu și drept, cu lunile de lăptuci, și împrejmuit tot de holde în balansare, încetăținit de perle și de păianjeni străvezii. Năpirci întortochiate pe ruginiturile false, porți deschise și groparii e gol până la brâu.

Arbuști ai pastilelor zăpezii amare, lăcnă îmbujorală, iepuri a căror fugă slingherește ultima armonie a osemintelor, cipurii purtători de sâni tăiați și îmbrobodăți de rouă și de păsări minuscule, vouă primul meu gând pe aripile negre cari urcă pe o stîncă unde soarele își sfredeleşte o cavernă care șuieră.

Umflată de lucernă o vacă, cu pînteecul despicat, zace în curtea polcovarului. Eri cealaltă, pusă la același jug și-a frînt piciorul. Va trebui să fie măcelărită și părți din carnea ei sunt acelea cari se văd pe nicovale puse. Carnea ciopărită afîrnă pe roși, pe coarnele plugului iar capul servește de echilibru toaletei. Ciini frumoși și albi ca marmora, duc mațele prin păduri. Tot satul va minca mîine din vacă, iar fetele vor roși toate la ruga de seară fiindcă suntem în postul pastelui.

Spiritul nu trebuie să dispuie decât gesturilor strict necesare bunului joc al meditației. Durerile și bucuriile particulare nu inspiră altora decât sentimente generale, întoldeauna de un ordin diferent alor tale.

În sala de sus a Ateneului Român, pinacoteca statului expune o pintă a pictorului modern M. H. Maxy.

LE CADAVRE, se numește broșura pe care Robert Desnos, Ribemont-Dessaignes, André Masson, Georges Limbour, Dida de Mayo, Antonio Artaud, Seiris, Prevert, Vitrac și alții, au tipărit-o în urma desfăcerii lor din grupul „*Revolution Surréaliste*”, iar

CHANTS DE MALDOROR, e boala unde se adună desidenții care va trebui să intre în istoria luptelor artistice din Franța după *Lapin Agile*, *Jarry*, *Le boeuf sur le toit*, *Bateau Iure*, *Dôme*, etc. Interiorul ei e decorat de pictorul Dida de Mayo cunoscut din grupul „*Discontinuité*”.

Cea de-a III-a Expoziție a grupului de Artă nouă care a fost anunțată să aibe loc în luna Martie cor. s'a contramandat pentru la Toamnă.

IN PREGĂTIRE:

„UNU” POEM

POEM „UNU”

„UNU” POEM

POEM „UNU”

revistă de literatură • apare lunar • director: Sașa Pană
București (2) g-ra! angelescu, 163

Tipografia „STEUA ARTEI” Bu. Maria